

Да ида да го събудя.

„Лазаръ, нашиятъ приятель,
заспа; но да ида да го събудя. *)

„Да го събудя“. Това сж най-важнитѣ думи въ цѣлия стихъ. Че нѣкой е заспалъ, това е интересно за този, който спи. Обаче, да събудя заспалия, отъ това азъ се интересувамъ. Който спи, той си почива, забравя дълговетѣ си. Като заспи, човѣкъ отива въ друга областъ на живота, тамъ да разреши нѣкои свои въпроси. Че щѣлъ да разреши нѣкои въпроси, това е интересно за него. За мене, обаче, е важно неговото събуджане. Само като буденъ, той може да има отношения къмъ мене.

Въ свѣта сществува една наука, едно учение, което не е нито за богати, нито за бедни; нито за болни, нито за здрави; нито за любещи, нито за тѣзи, които мразятъ; нито за безвѣрници, нито за вѣрващи; нито за лоши, нито за добри; нито за мързеливи, нито за трудолюбиви; нито за доволни, нито за недоволни. Това учение се отнася за онѣзи, които нѣматъ никаква работа. Онѣзи, които иматъ работа, могатъ да бждатъ само слушатели. Както и да се говори на съвременнитѣ хора, тѣ иматъ своя опредѣлена философия, отъ която не могатъ да се откажатъ. Не само хората, но и животнитѣ, и растенията иматъ своя специфична философия и наука, на която служатъ. Запримѣръ, при каквито условия да поставите едно растение, то всѣкога ще се прояви такова, каквото е въ действителностъ. Каквито опити да правите, за да измѣните естеството на растението, на животното или на човѣка, нѣма да получите никакъвъ резултатъ. Каквато присадка да турите на нѣкое растение, то временно само ще се измѣни. Щомъ се махнатъ тия условия, растението се проявява пакъ такова, каквото е било въ началото. Временно човѣкъ може да подпуши течението на водата, но щомъ намѣри нѣкаква пукнатина, тя ще започне да изтича оттамъ, но вече съ по-голѣма сила, съ

*) Иоана 11 : 11.